

Mi Thứ

Xin cảm ơn NHỮNG NGƯỜI XA LẠ

Hương thơm nhẹ nhàng ấy vẫn làm tôi lâng lâng một niềm hạnh phúc.

1.

Một lần đi công tác ở Hà nội, tôi ngoắc một chiếc taxi để đến nhà một người quen ở khá xa trung tâm. Lên xe không bao lâu thì taxi có sự va quệt nhẹ với một chiếc xe hơi khác, do bác tài bên xe kia vừa chạy vừa nghe điện thoại đi động nên ép taxi. Thế là anh lái xe taxi xuống cự nự. Bên kia không nhận lỗi về mình và cho xe chạy tiếp. Bác tài taxi nóng nảy nhấn ga theo, cảnh rượt đuổi diễn ra như trong phim. Ngồi trên xe, tôi vừa sợ tai nạn giao thông xảy ra, vừa lo trễ hẹn. May mà chiếc xe kia đã chịu dừng lại nên bác tài taxi dừng xe, hai bên tiếp tục đôi co. Tôi trả tiền theo kim đồng hồ và bước xuống xe.

Nhưng quãng đường ấy lại không đón được chiếc taxi nào. Sốt ruột tôi đành hỏi thăm một cậu thanh niên bên đường đang đứng xem cãi nhau, nhờ cậu ấy chỉ giúp một chiếc xe honda ôm để tôi đi vì đã trễ giờ. Cậu thanh niên hỏi: “Cô đi đến đâu?”. Tôi nói địa điểm. Cậu bảo: “Cô lên xe đi, cháu chở đến đó cho”. Tôi ngần ngại hỏi: “Từ đây đến đó có xa không? Bao nhiêu tiền?”.

Cậu trả lời: “Cháu chỉ chờ giúp cô thôi. Cháu không phải là người chạy honda ôm.”

Dọc đường đi, tôi hỏi thăm và biết cậu ấy tên Cường, là thợ in của một xưởng in ở gần “chỗ cãi nhau”, thỉnh thoảng Cường có đi giao hàng in ở khu tôi muốn đến. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy sẵn sàng chờ giúp tôi vì tôi nói giọng Sài Gòn chẳng?

Đường đi vừa xa, vừa khó tìm - vì chỗ tôi muốn đến là khu dân cư mới, còn chỗ của Cường hay giao hàng là khu dân cư cũ. Tôi thì lơ mơ vì chưa đi lần nào, còn cậu ấy thì cũng không rành khu mới khu cũ nên phải chạy loanh quanh và hỏi thăm mấy lượt mới đến nơi. Tôi ngờ ý muốn trả tiền, nhưng Cường nhất định không nhận và không chịu vào nhà uống nước, cứ thế quay xe đi về. Tôi chỉ kịp cảm ơn cậu.

Không chỉ suốt buổi chiều hôm đó mà cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy thật cảm động vì giữa sự xô bồ bon chen lo “cơm áo gạo tiền” mà vẫn có những thanh niên tốt bụng như thế.

2.

Mới vừa qua, chúng tôi có chuyến đi ra Đà Nẵng. Nghe người quen kể ở Đà Nẵng có những quán café nhạc hay lắm, trong đó có quán Ánh Hà, cô chủ quán hát hay và có giọng hát giống như Khánh Ly vậy. Tối hôm ấy, khi đưa mấy người cùng đoàn ra sân bay về Sài Gòn trước, tôi và cô bạn muốn đi uống café tán gẫu. Trong sân bay, chúng tôi loay hoay hỏi thăm taxi về quán Ánh Hà nhưng người ta bảo không biết. Đêm thứ 7 ở thành phố biển lộng lẫy này mà không được uống café và nghe nhạc sống thì... thật uổng! Cô bạn tôi tiến đến một cô gái trẻ có mái tóc dài và vóc dáng thon thả đang dắt xe honda chuẩn bị đi:

- Em ơi! Cho chị hỏi thăm. Em có biết quán café Ánh Hà không?

- Dạ biết.
- Quán đó ở đâu? Đường nào? Số mấy vậy em?
- Em cũng không nhớ số mấy, nhưng em cũng sẽ đi qua đó. Hai chị muốn đến đó à?
- Vâng.
- Vậy lên xe em chở đến đó cho.
- Chao ơi, chở 3 à? Có bị công an phạt không?
- Không sao đâu chị.

Lên xe chúng tôi hỏi cô gái: “Tại sao em gan thế? Em không sợ bị hai chị lừa sao?”

Cô ấy nói: “Em mới đưa sếp em ra sân bay bay về Sài Gòn. Em không sợ bị hai chị lừa đâu vì hai chị là dân Sài Gòn ra Đà Nẵng và đang nhờ chỉ đường. Nếu em vào Sài Gòn mà bị dân Sài Gòn hỏi thăm thì em mới sợ...”

Thế là chúng tôi làm quen với nhau, cùng uống café và nghe nhạc ở quán Ánh Hà thật thân tình vì những tình cảm chân thành và nồng hậu ngay từ lúc gặp gỡ. Hôm sau, chúng tôi trở thành 3 chị em và tháp tùng cùng nhau đi dự buổi khai trương của một khu du lịch ở Hội An.

3.

Mới đây, lại có dịp ra Hà nội. Những người bạn Hà Nội của một cô bạn trong đoàn chúng tôi đã chịu khó lấy honda chở cả bọn chúng tôi đi vòng vòng thăm 36 phố phường, thăm những con đường, những mặt hồ bình yên trong đêm... Các bạn ấy còn chịu khó chở chúng tôi đi ăn quà vặt và thưởng thức món kem cốm đặc sản. Tất cả đều là những doanh nghiệp trẻ, dân kỹ thuật tin học, am hiểu và yêu thích chuyện làm báo điện tử... Sở dĩ tôi nói rằng các bạn trẻ ấy “chịu khó” bởi vì ngoài cô bạn trẻ đồng trang lứa và cùng gu mê thể thao, còn lại ba người chúng tôi so ra đều đã “quá date” hết

rồi. Thế nhưng các bạn trẻ đã rất dễ thương và hiếu khách. Chúng tôi cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ và trao đổi nhiều vấn đề hay - dỡ trên mặt báo, trong cuộc sống, một cách thân thiện.

Hôm sau, khi đi chợ Đồng Xuân về, lúc bước lên một xe taxi, tôi có cảm giác trong xe có một mùi hương thơm ngát. Và tôi phát hiện mùi hương tỏa ra từ mấy cánh hoa sứ công chúa đựng trong bao nylon bên cạnh ghế ngồi của bác tài. Bác tài bảo: “Sáng nào em cũng mua 1.000 đồng để lên xe cho thơm. Mùi hương của hoa này thơm dai và rất tự nhiên, chứ xịt bằng chai xịt phòng hoặc xài nước hoa thì mùi nó gắt và nhức đầu lắm”.

Thấy tôi khen hoa thơm quá. Bác tài bảo: “Em tặng chị phân nửa đấy. Bỏ vào giỏ sẽ thấy nó thơm như thế nào. Nó thơm cả ngày đấy, chị ạ”. – “Vâng. Cảm ơn nhé!”. Tôi chọn vài bông hoa có những cánh màu vàng chanh thon dài mềm mại cho vào giỏ xách. Tôi thầm nghĩ: Cái giá trị về tiền của “món quà” này thì không lớn nhưng cái giá trị của những cánh hoa và cung cách của người tặng thì không nhỏ.

Biết tôi là khách xa nên bác tài rất chịu khó diễn giải về những nơi xe đi qua. “...Minh vừa đi qua Hội liên lạc Việt kiều. Nhóm người đông đông ấy là Việt kiều đấy. Mỗi khi về nước họ thường đến đó và cùng nhau tổ chức những chuyến công tác từ thiện, chị ạ”. (Tôi thầm nghĩ, giá mà mình được có dịp tiếp xúc với họ)

Vui chuyện bác tài kể tiếp: “Nếu như tháng tới lại có dịp đi ra Hà nội, chị sẽ cảm nhận được vẻ đẹp của mùa thu Hà Nội. Không gian cứ dịu dịu, nhẹ nhàng và mát mẽ chứ không oi bức như bây giờ. Khách đi xe thường yêu cầu không mở máy lạnh để người ta tận hưởng không khí mát mẽ của thiên nhiên. Không gian mùa thu làm cho lòng người thanh thản, cởi mở và bao dung hơn, chị ạ. Không ai muồn cãi cộ hay nặng lời với nhau gì cả”.

Chỉ nghe lời “tả cảnh tả tình” ấy tôi đã hình dung ra một không gian thu dịu

dàng, cùng với sự trong trẻo của đất trời là sự thanh khiết của lòng người Hà Nội.

Và cho đến bây giờ, đã qua 10 ngày rồi nhưng hương thơm của những cánh hoa sứ công chúa dường như vẫn còn phảng phất khi tôi mở túi xách của mình... Hương thơm nhẹ nhàng ấy vẫn làm tôi lâng lâng một niềm hạnh phúc.

Xin cảm ơn “những người xa lạ” đã tình cờ gặp gỡ trong cuộc sống. Cảm ơn những bóng mát trên con đường đời còn xa tít tắp...

Nguồn: Nguoivienxu
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 4 tháng 10 năm 2005